

Arrest

nr. 127 245 van 22 juli 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 november 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 december 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat N. VERBEKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en L.P., een in België verblijvende vrouw met de Nederlandse nationaliteit, legden op 24 januari 2013 een verklaring tot wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen.

1.2. Op 16 mei 2013 diende verzoeker, in functie van zijn relatie met L.P., een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 13 november 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 18 november 2013 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.05.2013 werd ingediend door:

Naam: [F.]

Voornaam: [O.]

Nationaliteit: Marokkaanse

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- Facebook-chatgesprekken (februari - augustus 2011) waaruit blijkt dat betrokkenen en de referentiepersoon elkaar kennen sinds begin februari 2011. Ze kunnen echter niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie. Betrokkenen tonen immers niet aan dat ze elkaar voorafgaand aan de aanvraag minstens drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen.

- een verklaring op eer door de moeder van de referentiepersoon dd. 12.02.2013 mbt de aangehaalde relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon. Echter, gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijke en waarachtigheid kan getoetst worden, kunnen deze niet in overweging genomen worden als bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, § 1, 1° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft ervoor geopteerd een syntheseseminarie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) *"doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60".*

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het staat niet ter discussie dat verzoeker ingevolge een tweede aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die hij op 3 april 2014 indiende, in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie. Het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd derhalve impliciet doch zeker opgeheven. Een vreemdeling kan immers niet terzelfdertijd onderworpen zijn aan een bevel om het grondgebied te verlaten en beschikken over een tijdelijke verblijfstitel (cf. RvS 30 september 2009, nr. 196.530). Er blijkt derhalve niet dat de eventuele vernietiging van het in het kader van voorliggend beroep bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verzoeker nog tot voordeel kan strekken. Verzoeker weerlegt deze vaststelling niet. Hij toont dan ook niet aan dat hij een belang heeft bij de nietigverklaring van deze beslissing (cf. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703).

Het ingestelde beroep is, om voormelde reden, dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten .

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

In zijn syntheseseminarie vat hij zijn middel als volgt samen:

“B. Samenvatting argumentatie conculant

Conculant vraagt de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van een Visum Gezinshereniging en verblijf van meer dan 3 maanden met bevel om het Grondgebied te verlaten, genomen door verweerster op 13/11/2013 en ter kennis gebracht op 18/11/2013.

Hij beroept zich hierbij op een schending van art. 40bis§2, 2de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur en art 2 + 3 van de Wet dd. 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dit enig middel betreft de hoger vermelde motivering van verweerster in de betreffende weigering als zou conculant “niet op afdoende wijze aangetoond hebben een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste 2 jaar met zijn partner”.

Meer bepaald zou conculant “onvoldoende bewijs aanbrengen dat zij elkaar tenminste 2 jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag 3 maal elkaar ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners enz....”

Verweerster aanvaardt de neerslag van de Facebook-chatgesprekken van februari t/m augustus 2011 niet als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie.

Zo zou conculant niet bewijzen dat hij zijn partner voorafgaand aan de aanvraag 3 maal zou ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen meer dan 45 dagen betreffen.

In het eerste onderdeel toont concludant aan dat ze elkaar minstens 3 maal ontmoet hebben en dit aan de hand van de facebook-chatgesprekken.

In het tweede onderdeel wordt op een andere wijze aangetoond dat zij elkaar minstens 3 maal hebben ontmoet.

In het derde onderdeel wordt aangetoond dat ze minstens 45 dagen samen waren zoals door de wet vereist.

In het laatste en vierde onderdeel wordt verweerster verweten de verklaring van de schoonmoeder niet te aanvaarden, terwijl deze in overeenstemming is met de overige stukken of minstens niet in tegenspraak, zodat van verweerster kon verwacht worden dat zij bijkomende stukken op zou vragen.

Samenvattend kan gesteld worden dat concludant in zijn verzoekschrift aantoont dat verweerster te kort is geschoten aan haar zorgvuldigheidsplicht en motiveringsplicht.

C. Nota verweerster:

In eerste instantie vindt verweerster dat concludant “het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek”, vermits aan de formele motiveringsplicht zou voldaan zijn.

Vermits verweerster toch niet zeker is van de juistheid van deze argumentatie overloopt zij subsidiair de juridische beschouwingen van concludant en acht deze niet pertinent:

- ☐ 1ste onderdeel: uit de chatgesprekken zou niet blijken dat ze effectief 3 maal afspreken;
- ☐ 2de onderdeel: verweerster heeft het enerzijds over een materiële vergissing betreffende de datum van verklaring van wettelijke samenwoning dd. 24/01/2013 en anderzijds over het feit dat de mail dd. 30/11/2013 van na de bestreden beslissing dateert (→ stuk 4a);
- ☐ 3de onderdeel: verweerster herhaalt enkel haar stellingen van de vorige onderdelen;
- ☐ 4de onderdeel: verweerster verwijst naar rechtspraak van de RvV i.v.m. verklaringen op eer van derden die “een gesolliciteerd karakter hebben en niet gesteund zijn op enig objectief element.”

D. Replik concludant:

De motiveringsplicht betreft niet enkel de louter formele motivering, doch ook de materiële motivering en dus de inhoudelijke kant van de zaak.

De materiële motiveringsplicht is een algemeen aanvaard rechtsbeginsel zodat de argumentatie van verweerster in hoofdorde geen steek houdt en enkel aandacht dient besteed te worden aan de argumenten van verweerster in subsidiaire orde:

- ☐ 1ste onderdeel: de chatberichten zijn een modern bewijs van hedendaagse wijze van contact; voorheen zou deze bewijsvoering verlopen hebben via het voorleggen van briefwisseling per post of lijsten met data van telefoongesprekken. Verweerster gaat dan ook volledig voorbij aan de actualiteit van de huidige communicatiemethoden. Deze stukken zijn bovendien in volledige overeenstemming met de verklaring van de schoonmoeder van concludant dd. 12/02/2013 (→stuk 5) die zelfs verklaart dat concludant en haar dochter “bijna ieder weekend bij ons thuis overnachten”
- ☐ 2de onderdeel: de materiële vergissing van concludant (24/01/2012 i.p.v. 24/01/2013) verandert niets aan de stelling van concludant dat hij bewijst dat hij minstens 3 maal zijn vriendin heeft ontmoet in de betreffende periode. De email dd. 30/11/2013 (→ stuk 4a) betreft uiteraard een stuk van na de bestreden beslissing. Concludant deelde dit stuk niet mee als formeel bewijsstuk. Het gaat immers om het inhoudelijk aspect van de email waarin concludant de data preciseert die minstens door hem bewezen worden aan de hand van zijn stukken.
- ☐ 3de onderdeel: verweerster vervalt in herhaling met eerdere argumentatie van het 1ste en 2de onderdeel en gaat dus niet in op de feitelijke argumentatie en berekening van het aantal dagen van samenwoning van concludant en diens vriendin. Het gaat dus niet om loutere veronderstellingen vermits concludant wel degelijk een relatie heeft met mevr. [P.] en bewijst aan de voorwaarden te voldoen van de betreffende wetgeving. De chatgesprekken gaan over gesprekken in een niet verdachte periode (*tempore non suspecto*) en werden niet nadien aangepast “pour les besoins de la cause”.
- ☐ 4de onderdeel: verweerster kan geen enkele tegenstrijdigheid of onwaarachtigheid aantonen in de stukken van concludant die volledig met elkaar overeenstemmen en dus als voldoende bewijs dienen

aanvaard te worden. Door te stellen dat deze niet aan de feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst is verweerster dan ook zeer onzorgvuldig tewerk gegaan. De geciteerde rechtspraak zou kunnen aanvaard worden indien er enkel “gesolliciteerde” verklaringen zouden zijn voorgelegd, wat hier niet het geval is. Verweerster ontkent trouwens ook niet dat concludant een relatie heeft met mevr. [P.] en dat zij chatgesprekken hebben gehad.”

4.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. De voorziene motivering is tevens pertinent en draagkrachtig. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.2.2. Waar verzoeker de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden inhoudelijk in vraag stelt voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die in voorliggende zaak dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen;”

Artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet stelt voorts:

“§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de

burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde.”

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de vreemdeling die de partner is van een burger van de Unie, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de burger van de Unie een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben, zij met elkaar komen samenleven, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon, zij geen personen zijn als bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek en er ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek. Tevens moet worden aangetoond dat de burger van de Unie die niet economisch actief is in België beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, over een voldoende huisvesting en over een ziektekostenverzekering die de risico's in België dekt. Indien deze voorwaarden niet vervuld worden, kan er overeenkomstig artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een beslissing tot weigering van verblijf getroffen worden overeenkomstig de bijlage 20 die desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten omvat.

In voorliggende zaak heeft verweerder geoordeeld dat verzoeker in gebreke bleef een duurzame en stabiele partnerrelatie met L.P. aan te tonen.

De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele relatie ligt bij de aanvrager. Bij gebrek aan enige reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen worden overgelegd is de bewijsvoering vrij. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt echter over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken.

De criteria om vast te stellen of een relatie duurzaam en stabiel is zijn wel uitdrukkelijk door de wetgever bepaald.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.

Het is niet betwist dat verzoeker niet aantoonde dat hij minstens één jaar voorafgaand aan zijn aanvraag om, in functie van zijn relatie met L.P., tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten met zijn Nederlandse vriendin samenwoonde. Verzoeker en L.P. hebben ook geen gemeenschappelijk kind. Verzoeker houdt evenwel voor dat uit de overtuigingsstukken die hij overmaakte blijkt dat hij en L.P. elkaar op het ogenblik dat hij een verblijfsaanvraag indiende reeds twee jaar kenden en dat zij elkaar in die periode ook zeker drie maal hebben ontmoet en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen. Hij verwijst hierbij naar de outprints van de elektronische berichten die hij en L.P. naar elkaar zonden en naar de schriftelijke verklaring die door de moeder van L.P. werd opgesteld.

De Raad merkt op dat uit de outprints van de elektronische berichten waarnaar verzoeker verwijst weliswaar kan worden afgeleid dat zij met elkaar afspraken om elkaar te ontmoeten, doch dat dit uiteraard niet betekent dat vaststaat dat deze geplande ontmoetingen effectief plaatsvonden. Verweerders standpunt dat uit de outprints van de elektronische berichten die verzoeker en L.P. naar elkaar zonden niet blijkt dat zij elkaar voorafgaand aan verzoekers aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een

familielid van een burger van de Unie drie maal ontmoet hebben is dan ook niet kennelijk onredelijk of incorrect.

Verzoeker stelt in een tweede onderdeel van zijn middel dat hij en L.P. in ieder geval samen waren op het ogenblik dat zij een verklaring tot wettelijke samenwoning aflegden, op de dag dat een politieman een adrescontrole doorvoerde en toen zij een gesprek hadden met een ambtenaar. Hiermee toont hij echter niet aan dat zijn ontmoetingen met zijn vriendin voorafgaand aan de verblijfsaanvraag 45 dagen of meer betreffen. Hij kan ook niet voorhouden dat tevens rekening moet worden gehouden met de outprints van de elektronische berichten, aangezien reeds werd vastgesteld dat verweerder in redelijkheid kon oordelen dat deze stukken niet toelaten effectieve ontmoetingen tussen verzoeker en L.P. vast te stellen.

In een derde onderdeel van zijn middel zet verzoeker uiteen dat hij tussen de datum waarop hij samen met L.P. een verklaring tot wettelijke samenwoning aflegde en de datum waarop hij een verklaring tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende meer dan 45 dagen samen was met zijn Nederlandse vriendin. Verzoeker verliest evenwel uit het oog dat hij, conform artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a van de Vreemdelingenwet, ofwel kan aantonen dat hij één jaar onafgebroken met zijn partner heeft samengewoond ofwel kan aantonen dat er over een periode van twee jaar drie ontmoetingen waren met zijn vriendin waarbij wordt aangetoond dat deze betrekking hebben op een periode van 45 dagen of meer. Het betreft hier twee verschillende mogelijkheden die niet met elkaar mogen worden verward en een vreemdeling levert niet het bewijs dat hij zich in een specifieke door de wetgever voorziene situatie bevindt door criteria die voorzien zijn voor een bepaalde situatie aan te wenden in een andere situatie. Verzoeker kan in casu niet worden gevolgd waar hij schijnbaar wil aangeven dat het loutere feit dat hij op het ogenblik dat hij zijn verblijfsaanvraag indiende, minder dan een jaar doch meer dan 45 dagen als partner van L.P. stond geregistreerd tevens het bewijs vormt dat hij deze vrouw ook drie maal heeft ontmoet waarbij deze ontmoetingen betrekking hebben op een periode van meer dan 45 dagen. Het gegeven dat twee personen als samenwonend staan geregistreerd impliceert namelijk niet dat automatisch vaststaat dat de partners ook 45 dagen of meer met elkaar doorbrachten zoals voorzien in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a, tweede streepje van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat verzoeker er – op 3 april 2013 – voor de Raad zich over voorliggend beroep kon uitspreken reeds voor opteerde een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen lijkt er bovendien op te wijzen dat verzoeker zich zelf bewust was van het feit dat hij zijn verblijfsrechtelijke aanspraken op 16 mei 2013 niet kon aantonen of dat deze voorbarig waren.

Verzoeker laat in het vierde onderdeel van zijn middel verstaan niet akkoord te gaan met de stelling van verweerder dat de schriftelijke verklaring van de moeder van L.P. geen bewijswaarde heeft omdat deze niet op haar feitelijkheid of waarachtigheid kan worden getoetst. Hij weerlegt verweerders vaststelling echter niet door te duiden dat er ook nog andere bewijsstukken werden neergelegd en de aangebrachte schriftelijke verklaring in overeenstemming is met wat blijkt uit de andere overtuigingsstukken. Verzoeker gaat immers voorbij aan het feit dat de andere bewijsstukken waarnaar hij verwijst op zich ook geen bewijs vormen dat hij en L.P. een duurzame en stabiele relatie hebben zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a van de Vreemdelingenwet.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

4.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte

feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

In de mate dat verzoeker nog aanvoert dat verweerder zelf bijkomende stukken had kunnen opvragen, moet worden benadrukt dat verzoeker ruim de tijd werd gegeven om de vereiste overtuigingsstukken mee te delen en dat uit het feit dat hij er niet in slaagde de nodige stukken aan te brengen enkel kan worden afgeleid dat hij ofwel zelf onzorgvuldig optrad ofwel onterecht verblijfsrechtelijke aanspraken liet gelden, doch niet dat verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel miskende.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK